

paa de omfattende Reforme, som der er Spørgsmaal om. Det forekommer mig dog givet, at naar man skal gaa ind paa en Reform i de enkelte Kommunes Bestatningsforhold, maa man dog først være paa det rene med de almindelige Regler for den kommunale Bestatning. Det er jo dog givet, som det jo ogsaa en fremhævet, at disse almindelige Regler i en væsentlig Grad øve Indflydelse paa Loven om Bestatningsforholdene i den enkelte Kommunes særlige Forhold, saavel som i den interkommunale Bestatning. Naar der ligeledes blev anket over, at vi her i Kjøbenhavn havde denne Indkomstskat, og at det var bedre, om man havde Formue- og Lejlighedsstat. saaledes som man har udenfor Kjøbenhavn, ja, saa mener jeg ogsaa, at det er dog et Spørgsmaal, som først i Almindelighed maa drøftes og besvares, om Formue- og Lejlighedsstat skal være den almindelige kommunale Bestatningsmaade; paa Grundlag deraf kan man saa drøfte Spørgsmaalet om, hvorledes den interkommunale Bestatning skal være. Kort sagt, det forekommer mig, at man ikke godt kan stride til en saadan Reform af Kjøbenhavns Kommunes Stat, inden man er paa det rene med, hvorledes overhovedet den kommunale Bestatning skal ordnes, hvorledes den interkommunale Stat skal ordnes, hvorledes Normerne overhovedet skulle være; naar man er paa det rene dermed, saa bliver det Spørgsmaalet, om man skal anvende disse Normer paa Kjøbenhavn, eller om man ved Gennemførelsen her mere eller mindre skal afvige fra disse Regler. Altsaa det, der for mig frembyder Betæneligheder, naar Spørgsmaalet er om Reforme i den kommunale Bestatning, det er: Hvorvidt er der Tale om, hvorvidt er der Mulighed for, at Arbejder i saa Henseende kunne fremkomme, og hvorvidt er der Mulighed for, at vi kunne vente Forslag i saa Henseende forelagt? Det er jo et Spørgsmaal, som ogsaa dette Ting i sin Tid har interesseret sig for, og som det har givet Udtryk i den Dagsorden, det vedtog i Samlingen 1882—83. Der er indsamlet Materialier og givet Bevilling til denne Sags Bearbejdelse, og der er kun Spørgsmaal om, hvorvidt disse Arbejder ere fremmede, og om der for saa vidt kan være Haab om at naa til en Reform. Thi det forekommer mig at være en nødvendig Forudsætning, inden vi kunne stride til Reforme for den enkelte Kommune. Se det er den ene Grund, hvorfor jeg mener, at vi bør afholde os fra, ved Behandlingen af dette Lovforslag at komme ind paa saadanne Reforme, som dog mangle den rette

Forudsætning, naar ikke det almindelige Grundlag er slaaet fast.

Hvad saa Spørgsmaalet om Reforme af Enkeltheder angaar, saa forekomme de mig ikke at være saa betydelige. Naar man har haft disse Regler i saa mange Aar, kan man ogsaa nok beholde dem fremdeles, indtil virkelige Reforme kunne gennemføres. Naar der blev anket i høje Toner over Uretfærdighed osv. her, saa forekommer det mig dog, at der kan være god Grund ogsaa for den Ordning, vi nu have, og som i alt Fald ikke er saaledes, at man ikke nok skulde kunne finde sig i at have den endnu nogen Tid. — Der er ligeledes en anden Grund, som jeg mener bør bevirke, at vi ikke ved denne Lejlighed bør fordybe os i en altfor vidtgaende Omdannelse, og det er den, at vi høre, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse ikke har haft Lejlighed til at udtale sig om dette Spørgsmaal. Det forekommer mig dog, at vi ikke bør gaa til at lovgive paa dette Omraade, uden at Kommunalbestyrelsen i Forvejen har haft Lejlighed til for sit Vedkommende at udtale sig om, i hvilken Retning, den ønsker disse Reforme.

Naar der saa ogsaa bliver talt om, at vi skulle søge at faa Reforme i den kommunale Valglov for Kjøbenhavn i samme Retning som de Valglove, der gælde udenfor Kjøbenhavn, saa er det dog ogsaa et saa vidtgaende Spørgsmaal, der netop forudsætter en Deling af Vælgerklasserne i Lighed med den, der finder Sted udenfor Kjøbenhavn, at det kun vil føre til at lægge Loven Hindringer i Vejen. Det er derfor mit Ønske, at vi ville følge den højtærede Minister paa den Vej, han er slaaet ind paa, ved at nøjes med denne Lov, denne formelle Kodifikation, i Djebliffet. Jeg vil derfor ogsaa tillade mig at fremhæve, at jeg har mine Betæneligheder ved at rokke ved en Bestemmelse som den om Statteprocentens Fiksering i Loven af 1861, netop paa dette Tidspunkt, naar vi ikke i øvrigt røre ved hele Bestatningsspørgsmaalet. Det forekommer mig ogsaa, at den har en vis Sammenhæng med de øvrige Regler. Først naar man gaar over til Statteforholdenes Ordning, først naar man har fundet endelige Normer, hvorefter Bestatningen kan ske, først da har man de fornødne Forudsætninger for Besvarelsen af det Spørgsmaal, om der virkelig er Grund til andre Statteprocenter i saa Henseende. Jeg vil saaledes meget anbefale det høje Ting, ikke at fordybe sig i Realitetsundersøgelser paa dette Stadium. De kunne undgaaes, og de mangle de rette Forudsætninger. Derimod vil jeg